

дохождахме до тази смѣлость, дѣто да довеждаме туркинитѣ нощѣ въ сѣвникътъ надъ оборътъ ни.

Между-това дойде време, и мене владиката Игнатий ме зареди и отъ Димитрий прекръсти ме на Порфирий. Това дѣло токозъ подѣйствува на мене колкото можѣше да подѣйствува едно промѣнение на облѣклото ми, и по-драго ми бѣше кѣто диаконъ, защото малката черна мантия много ми приличаше, и защото тя съдържаше повече привлѣкательность за лекоумнитѣ жени.

Най-сетнѣ трѣгна владиката за Баня-Лука да събере своята „димница“. По случай на това, той раздаваше всѣкакви карикатури отъ свѣтци, за които казваше че сѣ отъ Св. Гора, а простиятъ народъ ги купуваше кѣто сватиня, съ чисто сребро и злато. Освѣнъ това даваше на священниците нѣкакви свидѣтелски писма за священническиятъ имъ чинъ, и му ги наплащаха съ по 15—20 жълтици. Изъ-пакъ сѣдѣше по селата различни, най-често родовни и женитбени, распри, и присѣждаше въ полза томува, който повече дадѣше. Отъ всичко това, азъ и другитѣ момци, а особено лукавиятъ писарь, имахме добъръ дѣлъ, та дерѣхме и голѣхме колкото можѣхме повече, кѣто правѣхми при това най-голѣмитѣ беззаконни по селата. Но пакъ най-добрѣ се ползувахме отъ зарежданieto на священници. Таквизъ дохождаха твърдѣ често, а пъкъ бѣха хора глуши и нѣкои не знаяха ни да четатъ, — и ставаха попове само за туй, че можѣло хубаво да се живѣе. Ако имаха жълтици, сигурни бѣха че ще ги заредятъ.

Между-това разболѣ се Игнатий въ Баня-Лука и умрѣ презъ Априлия 1868. Неговътъ писарь го оплячка на смъртната му постелка, и му искраде всичко, що бѣше врѣдно за отнасяне. Догдѣ той това правѣше въ Баня-Лука, вдовицата на брата му въ Сараево